

„geweld!” (ot U en Gij verlost niet! Waarom laat Gij mij ongerechtigheid zien en aanschouwt de kwelling?)

Dit wijkt zóózeer van den gewonen gebedstoon af, dat het op u op het eerste hooren misschien stuit.

Is het niet of hij den Heere met verwijten overlaadt?

Of hij den passenden eerbied geheel uit het oog verliest?

Of hij op den Heilige durft toornen?

Of hij Hem, den nooit Rustende, die nimmer moede of mat wordt, van nalatigheid durft aanklagen?

Doch zoo gij zulk een indruk bij u mocht dragen, dwaalt gij zeer.

Gij zoudt daardoor slechts het bewijs leveren, dat gij u nog nooit hebt begeven op het terrein, waarop Habakuk zich thans bevindt.

Dat ge nog geheel onkundig zijt met wat de profeet hier doet.

Hij is niet eenvoudig aan het bidden.

Maar aan het pleiten.

Aan het worstelen.

Was niet van vandaag of gisteren, dat hij met deze nooden den Allerhoogste naderde.

Reeds geruimen tijd had hij gesmeekt.

En toen de Heere niet antwoorde, was hij begonnen te roepen.

En toen ook dat zonder gevolg bleef, was het roepen bij hem overgegaan in schreeuwen.

Gelijk iemand, die door een ander met de vijandigste bedoeling wordt achternagezet, het doel snijden door de lucht „moord!”, zoo was Habakuk naar zijn God gevlogen en had gegild: „geweld!”

Nietwaar, dat kan eerst recht God aanloopen heeten.

En wat Habakuk daartoe dreef, was niet benauwdheid over zijn zielestaat.

Maar benauwdheid over de deformatie van het volk Gods.

Het wilde maar niet tot reformatie komen.

Gij hebt hier dan ook een reformatisch schreeuwen, een reformatisch roepen, een reformatisch worstelen.

Kent gij daar ook iets van?

Er wordt in onzen tijd veel over reformatie gesproken.

We mogen onderstellen: er wordt ook om geboden.

Maar gaat het ook dieper?

Gaat het ook verder?

We twijfelen weleens.

Gij moet naar Christus toe. En dan niet half onwillig, niet schoorvoetend.

Maar als een, die het venster van zijn brandend huis opschuift en wild in het rond schreeuwt: „brand!”, zoo moet ook gij uw noodkreeten ten hemel zenden: „ontferming!”

Ontferming over ons verzinkend volk!

Ontferming over onze bedreigde kerk!

Wij vatten over 't gemeen de zaak der reformatie te kalm op.

Staat toch op uit uw geriefelijke rust!

Staat angstgeluiden naar boven!

Uw gebed verheft zich tot de hoogte van het worstelen.

Wacht toch de reformatie niet allereerst van enkele personen.

Wacht ze niet van een of ander persorgaan.

Wacht ze van uw God en van uw God alleen!

Maar moogt gij dan zoo bond spreken als Habakuk?

Is de Heere tot hooren verplicht?

In zeker opzicht: ja.

Hij moet helpen niet om u, maar om Zichzelf. Habakuk houdt Hem hier dan ook voor, dat Hij te rein van oogen is, dan dat Hij de kwelling kan zien.

Dit moet uw pleitgrond zijn: Koning der Kerk, gij kunt toch niet toelaten, dat de poorten der hel uw gemeente overweldigen; dat ontbindende machten haar uiteen doen vallen.

Het is mogelijk, dat uw kerk in den smeltkroes moet geworpen en gelouterd zevenmaal, maar versterven en versteen mag ze niet.

Zal ze ook niet, zoo er maar worstelaars onder ons blijven.

Dat reformatisch worstelen mag maar niet en passant worden beoefend.

Als de verwerkelijking niet spoedig volgt, moogt gij er niet mee ophouden.

Gij moogt het voorbeeld van Habakuk niet omkeeren en besluiten: ik heb lang genoeg geschreeuwd, ik heb lang genoeg „geweld” geroepen.

Gij moogt Azaf niet namorren: Immers heb ik tevergeefs mijn hart gezuiverd en mijn handen in onschuld gewasschen.

Reformatie is een mystieke zaak.

Daarom hebt gij steeds stouter woorden te bedenken om den Heere als het ware tot toegeven te bewegen.

Gij hebt de hulp van uw grooten Voorbidder in de hemelen vurig te begeren.

Koele bidder, word toch warm.

Laat er passie in uw bidden zijn.

Word worstelaar!

Zulk een worsteling, zulk een pleitrede zal welkend zijn in Gods oor en lieflijker dan engelenmuziek.

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

De financiën der Vrije Universiteit.

Het trekken aan de noodklok op den jongsten Universiteitsdag is niet zonder gevolg gebleven.

Overal leest men van vergaderingen en acties, welke versterking van het jaarlijksch inkomen onzer Hoogeschool ten doel hebben.

Ons blad ontving een paar ingezonden stukken, welke mede tot strekking hadden tot ruimer bijdragen aan te sporen. Maar waar deze reeds in onze dagbladders en Kerkbodes de ronde hadden gedaan, konden wij ze, onzen regel getrouw, niet opnemen.

Toch is het noodig, dat hierop nogmaals de aandacht wordt gevestigd.

Want het volgende jaarverslag behoort er heel anders uit te zien dan het vorige.

Het woord van mr H. Bijleveld: „we gaan naar den kelder, mijnheer de voorzitter!”, bekrachtigd door een stamp op den grond, mag niet vergeten worden.

Inderdaad geldt het hier: alle hens aan dek! Iemand opperde het idee: laten alle contribuanten hun bijdrage verdubbelen.

Uitnemend.

Maar dan moeten ze ook opgezocht worden.

Aan zoo'n gedachte, gelanceerd in de bladen, geeft maar de ervaring leert maar een klein percentage van hen, tot wie ze gericht is, gehoor.

En dan: er zijn nog zoovele Gereformeerden, die geen lid of begunstiger zijn.

Uit zichzelf melden weinigen zich aan om het te worden.

Dat is wel jammer.

Maar het feit ligt er toe.

En daarmee moet rekening gehouden worden. Huisbezoek is hier het beproefd gebleken middel.

Het is een uitnemend denkbeeld van H.H. Directeuren om over het heele land comité's in het leven te roepen.

Maar nu moeten die comité's de organisatie tot het einde toe doorvoeren.

Er mag geen plaats in ons land zijn, waar geen lokaal-comité werkt.

En die lokaal-comité's hebben te zorgen, dat geen Gereformeerde gezin onbezocht blijft.

Als men daarbij de reeds contribuerenden om verdubbeling van hun contributie verzoekt en de niet-contribuerenden tot het inschrijven voor een gebovenredigde bijdrage aanspoort, dan komen weer.

De liefde tot de Vrije zit er heusch bij ons volk nog wel in.

Maar zij moet aangeblazen worden om weer op te vlammen.

Daartoe dient het oude vuur in alle organisatoren van deze aangelegenheid te branden.

Ons Gereformeerde volk moet de Vrije blijven bezien als een geloofsmonument, opgericht door een thans wegstervend geslacht.

En de jongeren moeten de bede van de ouderen overnemen: Uw werk, o Heere, behoud dat in het leven.

Niet allen over één kam.

Onlangs kwam in ons blad ter sprake het preeken van predikanten, kandidaten en studenten uit het buitenland.

Wij waren het geheel met prof. Bouwman eens, die in „De Bazuin” op voorzichtigheid hierbij had aangedrongen.

Alleen verschilden we hierin van hem, dat hij den kansel aan alle kandidaten uit het buitenland ontzegt wilde zien, terwijl wij dit voorbehoud maakten: wanneer een buitenlandsche kerk dezelfde belijdenis heeft als wij en daarnaar ook kerkelijk leeft en zij heeft iemand toegelaten te staan naar de bediening des Woords en der Sacramenten, dan doen onze kerken wel, wanneer zij hem in den verloftijd, welken hij hier doorbrengt, toestaan te proponeeren.

Voor studenten; zoo verklaarden wij er uitdrukkelijk bij, geldt dit niet.

Nu oppert een inzender het vermoeden, dat Prof. Bouwman hierbij een bepaald geval op het oog had en om nu den naam van den hierbij betrokken persoon niet wereldkundig te maken, voorstelde aan alle kandidaten kortweg het preeken te verbieden.

Dit lijkt ons echter onaannemelijk.

Dat kan hij Prof. Bouwman niet voorzitten.

Een man als hij maakt zich niet aan zulk generaliseeren schuldig.

Ook met een predikant uit buitenlandsche kerken kunnen wij droevige ervaringen opdoen. Zou het dan aangaan alle buitenlandsche predikanten van onze kansels te weren?

Ook met een predikant uit eigen kerk kan men veel treurigs doorleven. Maar mag men daarom besluiten: geen predikanten van elders treden hier meer op?

Men voelt het onlogische in de redeneering.

Ontdekt men bij een predikant, hetzij uit buitenlandsche, hetzij uit onze eigen kerken, afwijking, zoo behoort men deze zaak afzonderlijk te behandelen.

Dan moet met hem den officieel-kerkelijken weg bewandeld.

Evenzoo staat het met een candidaat, die kerkelijk is toegelaten.

Leeraart hij iets, dat in strijd is met Gods Woord, dan moet dadelijk worden ingegrepen.

Maar dat ingrijpen betreft dan hem alleen.

Het valt geen oordeel over anderen.

Trouwens, indien wij wel zijn ingelicht, dan staat het met het geval, dat onze correspondent op het oog heeft, weer anders.

Dat geldt iemand, die het in het buitenland niet eens tot candidaat heeft gebracht.

Misschien heeft hij wel preekconsent van zijn professoren, maar een kerkelijk examen heeft hij daar niet gepasseerd.

En onze kerken staan wel met buitenlandsche kerken, maar niet met buitenlandsche professoren in betrekking.

Daarom, wanneer zoo iemand in onze kerken optreedt, drukt hier zware schuld op de kerk die hem noodigt.

Zij laat een onbevoegde optreden.

Zij vergewist zich niet of hij er wel het recht toe heeft.

Om maar geholpen te zijn op een Zondag, zijn er helaas kerken, die zich leenen tot een onverantwoordelijke daad.

Het zal goed zijn, dat op die kerken toezicht worde gehouden en zij bij zondigen tegen den goeden regel van classiswege worden vermaand.

Wel dringt zich hier nog een andere kwestie op.

Zou het niet goed zijn, dat de geloofsbrief van predikant en candidaat uit het buitenland officieel worden onderzocht?

En ligt dit niet op den weg van onze deputaten voor de buitenlandsche kerken?

Naar het mij voorkomt zou het zich aanbevelen op de komende Synode deze zaak definitief te regelen.

Daarbij zal het tevens noodig zijn de lijst der kerken, welke met ons correspondentie houden, grondig te herzien.

Men zal voor de keuze komen te staan om of de kerken, die in belijdenis en kerkinrichting op wezenlijke punten niet accoord met ons gaan en b.v. in de praktijk vrijwel belijdenisloos zijn geworden, geheel van de lijst af te voeren, of slechts zulk een correspondentie met haar te onderhouden, dat men haar predikanten en kandidaten niet behoeft toe te laten.

Want nu kan het gebeuren, dat een predikant uit het buitenland, die tot een kerk behoort, welke even onzuiver is als de Hervormde Kerk ten onzen, op een onzer kansels het Woord bedient, terwijl men nooit zou gedoogen, dat er een Hervormd predikant op kwam.

Men begrijpt, hoe ongezond, hoe onhoudbaar die toestand is.

Wij hopen dan ook, dat hieraan spoedig een einde komt.

De volgende Synode levere in deze definitief werk.

HEPP.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN.

Uit eigen partij.

I.

De Deputatenvergadering.

Het was de eerste vergadering na Kuyper's dood. Wel waren in 1918, aan den vooravond der Kamerverkiezingen, en in 1920, ter bespreking van de conclusien omtrent de grondwetsherziening, de Deputaten samengekomen zonder zijn tegenwoordigheid en zonder zijn leiding, en wel stond deze laatste toogdag reeds onder praesidium van den heer Colijn, doch toen was de groote voortrekker nog in leven, en flickerde nog het licht van zijn rijk-begenadigden geest.

Nu was die lamp geheel uitgedoofd.

Onze partij vergaderde in de nabijheid van Kuyper's graf.

Nimmer zal ze zijn machtige en bezielende stem meer hooren.

Voor altoos ligt de leiding in andere handen, en er was weemoed in die trouwe harten, die hem liefhadden om zijns werks wille, maar „de lofzang is in stilheid tot U, o God, in Sion, en U zal de gelofte betaald worden.”

Die psalmwoorden, waarmee de voorzitter zijn ontroerend sobere en piëteitsvolle gedachtenis van Dr Kuyper beëindigde, klonken in Colijn's mond als een eed. Het was alsof hij niet alleen de Deputaten, maar de gansche partij, en haar groot-sche taak en moeilijken strijd en heilige idealen voor zich zag, en alsof hij in één oogenblik in al haar diepte de verantwoordelijkheid gevoelde, die op hem rust, en toen, neen geen deinzing, en geen woord van vrees, en geen zweem van weifeling, maar de plechtige verzekering, die diep, diep in de zielen doortilde: „U zal de gelofte betaald worden.”

Zoo
Zoo
Zoo
de begi
onze b
ja met
mengde
lende
het par
houden
zeker
Welk
Nuch
Het
Het
God z
Het
Het
leven n
twee t
ten, D
psalmw
ring va
kracht
ernstig
van he
gaan,
treden
onze a
synthes
geen el
van on
de rec
„Gij
Deze
De
De
Het
per he
nomen,
dat hij
en „U
voor, z

In t
plekkel
Ik k
reeds
zoeken
in gebr
Aan de
kamen
is ond
en de
gehad
woordij
schaam
warne
en de
roerinc
gezag,
niet kr
ten on
Welk
Hier
En v
van or
die laa
van de
meer h
aan he
zijn, en
de zw
Kol ree
voorzit
bleef
14 Oct

Er zo
Ik zo
de woe
De Vri
vrees
te gewa
vergade
toen d
waarop
en dez
en hi
waaron
club in
Voor
de stat
maar o
grootse
terwijl
fende
de gos
toeyert
Van
passief
Door
bemoen
en dez
burg,
was ge
in